

— Азъ вѣрвамъ, че вие мислите за доброто на моитѣ дѣца, добра госпожо. И като се размисля, менъ се струва, че вие имате право. Наистина, като ви дамъ едното отъ дѣцата, ще мога по-добрѣ да прѣхранвамъ другитѣ. Ей сега ще ви донеса едно.

Тя стана и влѣзе бърже въ стаята. Смъртъта тръгна слѣдъ нея.

Но когато вдовицата трѣбваше да отдѣли и даде едно отъ дѣцата си, тя неможеше тѣй лесно и бързо да отдѣли, както си мислѣше смъртъта. Тя почна да отвива едно по едно заспалитѣ си дѣца, гледа всѣко отъ тѣхъ, мисли, мисли па го остави, сетнѣ отвие друго и него погледа и го остави и като свърши всички, почна отново да ги отвива и разглежда.

Смъртъта излѣзе изъ търпение и каза:

— Азъ ще ви помогна да изберете едно, бѣдна госпожо. Вижте, най-добрѣ ще бжде да ми дадете най-голѣмото момче, защото то яде най-много и да му направите дрешки, трѣбва много платъ. Азъ мисля...

Вдовицата не ѝ даде да си доизкаже мисълъта.

— Какъ тѣй, добра госпожо, какъ ще ви дамъ азъ него? То ми е най-голѣмото, съ него съмъ живѣла най-много! Какъ ще прѣкарамъ останалитѣ си години безъ него, съ което съмъ живѣла цѣли десетъ години!

— Ваша воля, — каза смъртъта, задръжте си него, а ми дайте второто.

— Мислите ли вие, че азъ ще мога да прѣживѣя, ако ви дамъ него? — Извика жената. Неговиятъ веселъ смѣхъ прѣска моята тѣга. Неговитѣ свѣтли очи, правятъ и моитѣ свѣтли. Вие не знаете какво искате отъ мене, ако искате да ви го дамъ!

— Може би да сте прави, каза смъртъта; и азъ не искамъ да ви одумвамъ. Вѣрвамъ ще се съгласите да ми дадете третото си дѣте. То е момиче и ще ви донесе по-вече грижи отколкото радости.

— О, Господи! та вие сега искате моето любимче! Ако непрѣменно би трѣбвало да ви дамъ едно, то за това никога не бихъ се съгласила. То ми е тѣй нѣжно и тихо, тѣй сериозно и разумно, то е утѣхата и подкрѣпата на моя животъ.